

2den Valgfreds subsidiært slutter sig, da ud-
talte den oprindelige Forslagsstiller paa saa
smuk og oprigtig en Maade, hvad der kan
siges mod hans Forslag, at jeg i det væsent-
lige kan henholde mig til den anden Del af
hans Foredrag. Der ligger virkelig megen Vægt
paa, at vi i denne Paragraf for at betegne
denne Tanke „at være vidende“ ikke bruge
andre Udtryk end dem, der ere brugte i de
andre Paragrafer i dette Kapitel. Det vil
erindres, at der i §§ 22, 23, 24, 25 og
29 staar dette Udtryk „vidende om“. Det
ærede Medlem erkjender vist selv, at det, naar
man vil betegne den samme Tanke i en Lov,
er usseligt, at man ikke verler med Udtrykket
for Tanken, men at man derimod fastholder
det samme Udtryk for den samme Tanke, og
det var jo en lidt besværlig Træst, naar det
ærede Medlem tilføiede, at hvis vi nu paa
dette Sted forandrede „vidende om“, saa kunde
vi til 3die Behandling forandre det i de andre
Paragrafer. Jeg synes, at efter Alt, hvad
der er blevet oplyst af det ærede Med-
lem, vil det Simpleste og Naturligste
være, at blive staaende ved Paragrafen, som
den er. Det forholder sig virkelig saa, at
der er anvendt megen Møje og Effertanke
paa Affattelsen af denne Paragraf. Det An-
dragende, som der er sigtet til baade af det
ærede Medlem, som nu sidder i Nærheden af
mig (Alberti), og af det ærede Medlem for
Lihsted (Schjørring), og som kom tilstede un-
der Forhandlingen i Landsthinget, fremkom
umiddelbart for Afstemningen ved 2den Be-
handling, og det var under væsentligt Hen-
syn til dette Andragende, at den nye Affattelse,
som bragte Paragrafen i umiddelbar Forstaaelse
med Straffeloven, blev foreslaet. Selv det
ærede Medlem af Grosseresocietetets Komite,
som maasse er en af dem, der have havt mest
Betænkelse ved Sagen, erkjendte ved Lands-
things 3die Behandling, at Affattelsen til
3die Behandling indeholdt meget væsentlige
Forbedringer. Jeg siger ikke, at han er-
kjendte sig fuldstændig tilfredsstillet derved, thi
det vilde jo være for Meget at forlange, at
han i Lovet af 8 eller 14 Dage skulde blive
fuldstændig tilfredsstillet, men han erkjendte,
at Affattelsen til 3die Behandling bragte væ-

sentlige Forbedringer til Veie. Man vil
altsaa se, at man ikke tør paabejaabe sig Grosser-
ersocietetets Andragende overfor den Affattelse,
som tilsidst blev vedtagen i Landsthinget, og
søm nu foreligger det ærede Thing. — For-
slaget under Nr. 10 skal jeg ikke opholde mig
ved — Forslaget til § 44 er et af dem, som
maasse vil møde nogen Indsigelse i Landsthin-
get. Jeg for min Del kan dog ikke gjøre
nogen Indsigelse derimod, da det tilsigter at
vende tilbage til det oprindelige Forslag, men
der var i Landsthinget adskillige Tvivl om,
hvorvidt 14 Dage ikke var for kort en Frist.
— Forslaget under Nr. 12 anser jeg for en
ligefrem Forbedring; efter min Mening gif
nemlig Forslaget, som det vedtoges i Lands-
thinget, naar den herværende Paragraf sam-
menholdes med den senere Bestemmelse om den
Forpligtelse, som skal paahvile de Paagjel-
dende med Hensyn til Statusopgjørelsen, noget
for vidt. Nu er der jo en Begrænsning
idet Hensigten til Lovgivningen om For-
pligtelsen til at føre autoriserede Handelsbøger
gjør, at et stort Antal smaa Forretningsdriv-
vende, Høkere og andre Saaadanne, falde uden-
for Loven, og den Anomal, som der vilde
være paa Grund af den eiendommelige Maade,
hvorpaa Forordningen af 1ste Juni 1832 er
affattet med Hensyn til de større Handelende
paa Landet, er fjernet, idet det udtrykkelig hed-
der: „hvis han boede i en Kjøbstad, vilde
være forpligtet til at føre autoriserede Handels-
bøger“. — Forslaget til § 46 om, at Straffe-
bestemmelsen skal udgaa, hører ogsaa til dem,
som maasse ville vække Betænkelse i Lands-
thinget, da jeg veed, at man der fra flere
Sider har lagt Vægt paa denne Bestemmelse.
Jeg for min Del kan imidlertid ikke gjøre
nogen Indsigelse derimod, da Bestemmelsen ikke
sandtes i det oprindelige Lovforslag. — For-
slagene under Nr. 14, 15 og 16 give mig
ikke Anledning til nogen Bemærkning. — Ved
Forslaget under Nr. 17 skal jeg blot gjentage
den Henstilling, som jeg tidligere i en kort
Konference, som jeg havde den Være at have
med Udvalget, gjorde til dette, nemlig om der
er Grund til at beholde „den tredje eller
fjerde“, naar man forandrer „Dag“ til
„Søgnedag“. Den Forandring, som skete i